

Nomenament de Fill Predilecte a Rafael Beltrán Moner

PRIMERA INTERVENCIÓ: Inici de sessió plenària

Vicepresident de la Mesa de les Corts, regidor de Cultura, diputat de Cultura, corporació, alcalde de Borriana, alcalde de Sacile, fill predilecte Jordi Garcia Candau, fill adoptiu de la ciutat Mossèn Guillermo Sanchis, honors i distincions de la ciutat, autoritats, familiars i amics de Rafael Beltrán, entitats socials i culturals, senyores i senyores. Benvinguts a l'Auditori Municipal.

En este moment donem inici a l'acte solemne d'entrega de les credencials de Fill Predilecte de la ciutat de Vila-real al senyor Rafael Beltrán Moner.

[Dóna pas al regidor de Cultura, qui llegirà l'expedient i acta del plenari]

SEGONA INTERVENCIÓ [després de la interpretació de Romance, Cambra novena, Deixalles i Gosadia, per part de Sven Valcárcel (violí), Victoriano Goterris (piano) i Sandra Ferró (soprano)]

Regidor de Cultura, corporació, autoritats i representants de ciutats agermanades, honors i distincions de la ciutat, familiars i amics de Rafael Beltrán, senyores i senyors.

La música parla per ella mateixa. I este magnífic concert amb peces del mestre Beltrán i Jacinto Heredia, que acabem de disfrutar de la mà Victoriano Goterris [piano] i Sven Valcarcel [violí] i la veu de Sandra Ferró [soprano] és explicació suficient dels motius que ens han portat hui ací, a este acte solemne en el que hem atorgat a Rafael Beltrán Moner la distinció de Fill Predilecte de Vila-real.

Una distinció del tot merescuda i que reconeix la seua llarga i variada trajectòria, la seua aportació al patrimoni musical de Vila-real, i la seua gran empremta en el món audiovisual. Quan una societat com la vila-realenca té el privilegi de comptar amb una figura d'estes característiques, en qui a més de la qualitat professional es conjuga la qualitat humana, és de justícia que reconeguem estos mèrits amb la màxima distinció que, com a Ajuntament, podem atorgar.

I encara que estem davant una persona humil, que segurament es troba més còmoda i feliç composant que recollint premis, hui ens

permetrà, Rafael, que dediquem un moment a recordar tot allò que l'ha conduït fins ací.

Rafael, vas nèixer en una Comunitat on existeix vertadera devoció per la música, en la mateixa ciutat on van arribar al món els mestres Tàrrega i Goterris, i en una família on ton pare, Vicent, ja era músic. Aquell director de l'Agrupació Coral Els XIII i professor de violí, et va conduir de la mà dins d'un món nou, el món del solfeig, les partitures i els assajos. Un nou univers per a un xiquet de 7 anys, que descobria així que amb el llenguatge de les notes musicals, i sense necessitat de paraules, també es poden contar històries.

Sembla doncs fàcil pensar que amb tots estos precedents el teu destí estava escrit no a les línies de la mà, sinó a les del pentagrama. Però a banda d'este entorn que afavoria l'art i la cultura feia falta alguna cosa més per arribar on has arribat, i tu has demostrat tindre-ho, al llarg de tots estos anys: la visió per innovar i la passió per dedicar-li la vida a l'ofici, a la teua vocació, la música.

Eixa visió, eixa capacitat de reconèixer noves oportunitats i camins per explorar, van fer que en 1969 començares la teua carrera al departament de Música de Televisió Espanyola com a muntador musical. Va ser un pas pioner a l'època. Feia sols uns 15 anys que

s'havia creat l'ens públic i tot just començaven les primeres proves d'emissions en color, que encara tardarien uns anys en convertir-se en habituals. En eixa jove TVE comença a treballar Rafael. Tot era jove i nou però vas saber pal·liar millor que ningú esta falta de precedents amb la teua vasta cultura musical.

La tasca no era fàcil, ja que l'ambientació musical que acompanya les creacions audiovisuals requereix moltes aptituds que el mestre Rafael ha sabut desenvolupar com ningú. Crear música per a l'audiovisual demana del compositor l'ús de diversos estils, de referències culturals i artístiques, i l'aplicació de variades estratègies musicals i recursos tecnològics. Rafael, tu ho vas saber fer tot, com demostra una trajectòria a la televisió estatal de més de 30 anys. I com ho demostren també les moltes composicions que porten la teua firma fora d'eixa casa, en pel·lícules i curtmetratges.

Desenes de composicions per a l'audiovisual que al llarg d'estes dècades s'han pogut escoltar en sintonies televisives, llargmetratges, documentals, curts, teleteatre, programes esportius... Rafael, formes part de la història audiovisual del nostre país. Una de les teues sintonies més conegudes, t'ho hauran dit mil vegades, és la d'*Informe semanal*. I encara que siga només un

xicotet exemple de la teua vasta trajectòria, vull aturar-me precisament en ell perquè resulta molt significatiu. La teua sintonia ha estat 27 anys en antena, fins que la van canviar l'any passat, fet que va ser fins i tot notícia a la premsa nacional, on unànimement es va qualificar la teua sintonia de "mítica". Rafael, quasi 1.500 nits de dissabte, centenars de milers de persones en Espanya, han escoltat a la vegada eixes notes que tu, una vegada, vas imaginar.

Pensen, senyores i senyors, quin producte és capaç de mantenir la seua vigència durant quasi 30 anys i ser conegut i popular entre milions de persones. No en trobaran massa. Però ací tenim, entre nosaltres, un artista que ho ha pogut fer, i no per casualitat. Ho ha fet perquè Rafael Beltrán és un mestre creant ambients, capturant l'esperit d'una idea, d'un sentiment o d'una història per a després traduir-ho a sons musicals. A eixe llenguatge sense paraules que va aprendre de ben menut.

I això és un talent que ha plasmat en cadascuna de les seues creacions. No sols les audiovisuals, sinó també en aquelles creades al voltant d'esta ciutat que hui té el plaer de nomenar-te fill predilecte.

I és que un dels motius de què hui estiguem ací celebrant eixa distinció és que, entre totes eixes composicions que ens has deixat per a la història, hi ha moltes en les que has plasmat la teua estima per la ciutat que et va vore nàixer. Ciutat que de manera generosa deixes aflorar entre les línies dels pentagrames, a pesar dels anys lluny d'esta la teua casa.

Vila-real, la seua cultura, els seus personatges i la seua història estan presents en moltes de les teues obres. En la *Sinfonía Popular* amb la qual es va inaugurar este Auditori Municipal fa quasi 20 anys. En *Gener 1706* on es recorda la lluita de la ciutat front les tropes borbòniques o en *Un rei sempre viu* en referència al fundador de la nostra ciutat, a qui esta setmana estem homenatjant. I, com no, la *Missa solemne dedicada a Vila-real*, una de les principals evidències de l'empremta que la teua música ha deixat en les nostres festes, les nostres tradicions o la devoció al nostre patró Sant Pasqual. Tota una sèrie d'elements que conformen la nostra cultura i identitat i que has sabut captar i transportar a les teues obres, obres que fan més ric el patrimoni cultural de Vila-real.

Al llarg d'anys d'estrenes, hem pogut escoltar, com acabem de fer-ho, estes obres de la mà dels nostres propis intèrprets locals:

músics, orquestres, corals, dolçainers... I ho hem fet en els nostres escenaris: l'Auditori, el Conservatori, la Caixa Rural, l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia, l'església Arxiprestal, la plaça Major...

Racones de Vila-real en els quals la teua música ha sigut la protagonista, arribant a allò més important, els vertaders beneficiaris del teu treball, els veïns i veïnes de Vila-real.

I és que a pesar de la distància has deixat constància repetidament de com la teua ciutat i les teues arrels han marcat la teua vida i trajectòria. Perquè el mateix Rafael que triomfa a Madrid, que guanya premis o que imparteix classes, és el Rafael que s'implica amb obres i estrenes en la coral que el seu propi pare dirigia fa 70 anys, la dels XIII, o amb la Unió Musical la Lira, que també vas dirigir en els anys de joventut.

Estem davant d'un artista amb majúscules, però també, i potser és allò més important, d'un ser humà d'una qualitat i sensibilitat inqüestionables, càlid i generós, sempre disposat a col·laborar i a dir sí davant tot allò que els vila-realencs li proposem.

Per tots estos motius el nomenament de Rafael Beltrán como a Fill Predilecte és un reconeixement merescut.

Ja en 2005 l'Ajuntament et va lliurar la Medalla d'Or de la Ciutat. Nou anys després volem fer encara més palès el nostre agraïment i reconeixement amb el nomenament com a Fill Predilecte, la màxima distinció que des d'este Ajuntament et podem atorgar.

Però no volem quedar-nos ací. Este senzill i solemne acte no és més que el primer d'una completa programació amb la qual volem retornar-te, encara que siga només en part, l'estima i dedicació que sempre has mostrat per la teua ciutat, per fer-nos créixer, avançar i enorgullir-nos. Per això el 2014, ja ho va avançar esta setmana el regidor de Cultura, serà el teu any, serà l'Any Rafael Beltrán. Un any que va molt més enllà del reconeixement purament institucional per a implicar a tota la societat, a tot l'entramat cultural del nostre poble, que ha volgut implicar-se i fer seu este homenatge.

De tots els actes que, entre la regidoria de Cultura, entitats musicals i associacions s'estan preparant en aquesta programació especial en vull destacar sobretot un: este Auditori en el qual ens trobem ara, i que fa 20 anys es va inaugurar amb la teua composició *Sinfonía Popular*, serà enguany rebatejat amb el teu nom. Serà, doncs, l'Auditori Mestre Rafael Beltrán.

Altres activitats, com concerts, exposicions o activitats divulgatives a les nostres escoles, ajudaran a que tots nosaltres, vila-realencs i vila-realencques, puguem apropar-nos encara més a la figura de Rafael. I és que este Any Beltrán no és només un just reconeixement a este mestre, sinó també una contribució a la cultura i l'art de Vila-real.

Les institucions públiques hem d'estimar la cultura, cuidar-la i protegir-la, oferint a la ciutadania espais i activitats on poder cultivar la seua vessant artística. Més encara si eixa vessant està íntimament lligada al patrimoni cultural de Vila-real, un patrimoni subtil i eteri com les notes musicals, però tan real com la persona que hui tenim ací davant.

Rafael, encara que semble mentida, ja fa uns 70 anys que vas donar les primeres passes en el món de la música. Una trajectòria de la qual ens enriqueix dia a dia tots nosaltres i de la que ens sentim molt orgullosos. Gràcies per apropar-nos al teu univers.

Ara que veiem que tants joves han d'abandonar la nostra ciutat per a obrir-se un lloc al món laboral, per a buscar noves oportunitats moltes vegades lluny de la nostra ciutat, tu eres un gran exemple.

Hi ha alguna cosa que roman en la terra que ens ha vist nàixer, on descansen els nostres familiars i avantpassats. Existeix una força especial, és eixa energia que ens atrau quan estem lluny dels nostres i que ens ompli els ulls de llàgrimes quan escoltem parlar la llengua que hem mamat, veiem imatges que reconeixem com a nostres i ens recorden anècdotes, melodies, persones i olors.

Eres l'exemple de què es pot estar lluny i prop a la vegada. Mai has deixat de pertànyer al dia a dia i a la tasca de construir la història de la nostra ciutat des d'on hages estat. I ara, en la jubilació, has intensificat encara més, si això és possible, la teua incansable contribució a enriquir la nostra cultura. Fa només uns dies ens vas regalar un viatge a la infància en l'estrena de 'Plou, plou', en els Premis Poble, peça que va ser magníficament interpretada per la Coral Sant Jaume i la La Lira

Gràcies, Rafael. Moltes gràcies per la teua obra, pel teu talent, però sobretot per ser com eres.

I no voldria acabar les meues paraules sense agrair també a la teua família la part d'este èxit que els correspon a ells i que tu de ben segur tens molt clara.

No som res sense la família. Nucli en el que creixem, ens recolcem, ens mirem... Segur que un dia com el de hui recordaràs especialment els teus pares, la teua dona, els teus fills i ara també la teua neta Jana.

Estic segur que el Rafael Beltrán persona no seria com i qui és sense ells, ni Vila-real haguera gaudit d'un personatge irremplaçable com vostè sense la seua dona Mari Carmen Janés, els seus fills Analía i Álvaro i la seua neta Jana.

Quan una persona decideix dedicar-se a la vida pública, a treballar pels altres, això és temps que li resta als seus. Quan açò passa és perquè els seus també participen de la mateixa qualitat humana i per això vull retre un merescut homenatge també a ells.

Un dia com el de hui, em vénen al cap les paraules del gran Vicent Andrés Estellés:

No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no siga la del teu poble.
Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricta,
camines decididament.

Senyores i senyors, gràcies als tècnics i personal de l'Auditori pel seu treball i gràcies també a tots vostés per la seua presència i atenció. Només em queda que desitjar-los i animar-los a què disfruten d'este Any Rafael Beltrán que ara comença. Gràcies i bona vesprada a tots.